

[Wilhjelm]

for ekspropriationsloven i 1970, og det er for så vidt interessant, for nu er de 12, så hvis der var en smule anstændighed i dem, var man altså nede på 59 ved den underskriftindsamling.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til hr. Wilhjelm i al hans misforståethed vedrørende grundlovens § 73, stk. 2, og sammenligningen med 1969-70: Grundlovens § 73, stk. 2, giver et mindretal i et hvilket som helst folketing ret til at samle 60 underskrifter og begære et forslag udsendt, til et nyt folketing har taget stilling til det. Den samme mulighed havde det pågældende folketing i 1969-70. Når man gennemlæser forhandlingerne, ser man, at der ikke var en eneste røst, hverken i socialdemokratiet eller i SF, som rejste spørgsmålet med én sætning, og det må jo betyde, at udvalgsarbejdet dengang klart havde tilkendegivet over for socialdemokratiet og de andre partier, at der ikke dengang var tale om bestemmelser, som havde ekspropriativ karakter.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er stadig væk enige i målsætningen om stop for udstykning af ejerlejligheder, men jeg må også sige, at vi er ikke tilfredse med, at der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til de borgere, der har handlet i tillid til gældende lovgivning. Vi er ikke imod, som nogle har påduttet os de sidste dage, at folk får lov til at eje deres egen bolig, overhovedet ikke. Men jeg er nødt til at sige nok en gang, at vi erkender sammenhængen i den økonomiske situation. Det er, som om man altid herinde vil behandle lovforslagene uafhængigt af hinanden, og det er problemet med at få en ordentlig økonomisk politik i dette land. Vi anser dette lovforslag som et led i at skabe forudsætningen for at kunne føre en økonomisk politik, som er nødvendig i denne tid.

Det er nødvendigt – for at gentage, hvad jeg sagde sidst – at der skabes den forudsætning hos vores lejere, at de kan leve trygt i deres lejlighed, når man nu vil pådutte dem, hvad vi er nødt til, at holde en indkomststigningspause i 3-4 år. Hvad enten vi piber eller synger, er vi nødt til at være med til at gennemføre en sådan, og så må vi også skabe forudsætningen for det.

Jeg har følt en erkendelse af hos socialdemokratiet – jeg synes, jeg har manglet den hos mine kære venner ovre mod højre – at man også på det skattepolitiske område er nødt til at skabe en fordelingspolitik, som er forudsætningen for, at man kan gennemføre den indkomstpolitik, som er nødvendig, og jeg må gentage, at dette forslag er et led i at skabe forudsætningen for, at der kan føres den nødvendige økonomiske politik her i samfundet i denne tid.

Når visse partier nu vil hindre forslagens gennemførelse under henvisning til grundlovens § 73, stk. 2, påtager de sig et stort ansvar, fordi disse partier er med til at hindre mulighederne for at føre den indkomstpolitik, som de selv har ønsket at få gennemført. Derfor synes jeg nok, at disse partier skulle tænke sig om nok en gang og i stedet for at skabe konfrontation i dette ting være med til at skabe det fornødne samarbejde i den økonomiske situation, vi står i. Jeg synes, det var mere vigtigt end dette ping-pong-spil om paragraffer i grundloven.

Lad mig så også sige, at det er beklageligt, at statsministeren ikke vover at afvise, at forslaget berører bare et hjørne af grundlovsbestemmelsen med hensyn til ekspropriation, for, hvis statsministeren ikke gør det, er der mulighed for om kort tid at få en regeringskrise, og jeg er overbevist om, at det ikke er det, vi har brug for. Kristeligt folkeparti har netop prøvet på her at række hånden til et fornuftigt samarbejde om de nødvendige ting. Derfor er det ikke en regeringskrise, vi har brug for, det er mere vilje til at samarbejde om de nødvendige forudsætninger, i første række for at skabe en langsigtet økonomisk politik.

Jeg synes derfor, som jeg sagde ved behandlingen af ændringsforslagene, at det kunne være en udvej, hvis regeringen ville overveje at afbryde forhandlingerne og sende forslaget tilbage til udvalget. Der må være en mulighed for, at vi i dette ting kan snakke os til rette om problemerne. Jeg mener ikke, det er nogen bøjen knæ for nogen. Det er en hensyntagen til den udfordring, der ligger til os, og jeg gentager: for at skabe forudsætningen for en løsning af de problemer, som samfundet eller befolkningen har sat os herind for at løse.

Men man kan selvfølgelig blive bange for, at der hverken fra venstre eller højre side er